

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Prudniku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSR Tomasz Ebel
Protokolant:	st.sekr.sądowy Ewa Mróz

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Mariusz Łojko

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r.

sprawy

J. S. (S.)

s. T. i Z. z domu L.

ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 15 lutego 2017 r. w G. nieumyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym w ten sposób, że kierując samochodem osobowym marki M. (...) o nr rej. (...) nie zachował należytej ostrożności podczas jazdy i potrącił J. L. prawidłowo przechodzącą przez przejście dla pieszych na ulicy (...), która w wyniku doznanych obrażeń m.in. w postaci rozległego wlewu krwi pod oponę pajęczą płatów potylicznych mózgu i mózdzku, złamania, w tym wielomiejscowego licznych żeber głównie po stronie prawej, naderwania oskrzela płatowego płata górnego płuca prawego, stłuczenia prawego płuca, złamania kości miednicy z przemieszczeniem i krwiaka miednicy mniejszej oraz złamania szczytu kostki kości piszczelowej prawej, zmarła w tym samym dniu, w szpitalu w N.,

tj. o przestępstwo z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 177 § 1 kk

I. uznaje oskarżonego J. S. za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. przestępstwa z art. 177 § 2 kk w zw. z art. 177 § 1 kk i za to na podstawie art. 177 § 2 kk wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 69 § 1 kk i art. 70 § 1 kk wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 2 (dwóch) lat;

III. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 100 (sto) stawek dziennych grzywny ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięć) złotych;

IV. na podstawie art. 72 § 1 pkt 1 kk zobowiązuje oskarżonego do informowania kuratora o przebiegu okresu próby raz na sześć miesięcy;

V. na podstawie art. 627 kpk i art. 2 ust. 1 pkt 3 oraz art. 3 ust. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych obciąża oskarżonego kosztami postępowania w całości wymierzając mu opłatę w kwocie 280 zł.

Sygn. akt II K 264/17

UZASADNIENIE

Oskarżony J. S. stanął pod zarzutem popełnienia przestępstwa z art.177 §2 kk polegającego na spowodowaniu wypadku drogowego, potrącenia ze skutkiem śmiertelnym pieszej J. L.. Oskarżony, od początku postępowania przyznawał się do popełnienia zarzucanego mu czynu.

Oskarżony J. S. jest żonaty, ma dwoje dorosłych dzieci. Ma wykształcenie podstawowe, utrzymuje się ze świadczenia przedemerytalnego w wysokości 850 zł, nie posiada majątku większej wartości. Nie był wcześniej karany sędownie.

Sąd zważył co następuje:

Wina i sprawstwo oskarżonego w zakresie przypisanego mu wyrokiem przestępstwa z art.177 §2 kk w zw. z art.177 §1 kk nie budzą wątpliwości.

Postępowanie przez Sądem wykazało, że oskarżony w czasie i miejscu opisanym w akcie oskarżenia, naruszając nieumyślnie zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, poprzez niezachowanie należytej ostrożności podczas przejeżdżania samochodem przez oznakowane przejście dla pieszych potrącił, prawidłowo idącą przez nie J. L., a obrażenia jakich doznała w wyniku tego pokrzywdzona, skutkowały jej zgonem w szpitalu w N. w dniu zdarzenia. Tym samym oskarżony wypełnił ustawowe znamiona czynu określonego w art.177 §2 kk w zw. z art.177 §1 kk. Zgodnie z art.177 §1 kk kto, naruszając, chociażby nieumyślnie, zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym, powoduje nieumyślnie wypadek, w którym inna osoba odniosła obrażenia ciała określone w art.157 §1, podlega karze pozbawienia wolności do lat 3. Z kolei §2 art.177 kk stanowi, że jeżeli następstwem wypadku jest śmierć innej osoby albo ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, sprawca podlega karze pozbawienia wolności od 6 miesięcy do lat 8.

Zgodnie z przepisami art.53 kk sąd wymierza karę według swojego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (§ 1); §2 stanowi zaś, że wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Uwzględniając powyższe dyrektywy Sąd uznał, że kara 10 miesięcy pozbawienia wolności wymierzona oskarżonemu z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 2 oraz orzeczona na zasadzie art.71 §1 kk, jako realna dolegliwość kara 100 stawek dziennych grzywny, przy ustaleniu stawki dziennej na 10 zł, przy przyjęciu pozytywnej prognozy kryminologicznej wdrożą oskarżonego J. S. do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego, w szczególności w zakresie przestrzegania zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Zdaniem Sądu, przy uwzględnieniu stopnia zawinienia, który nie był znaczny, jak i stopnia społecznej szkodliwości czynu, kara ta będzie współmierną odpłatą za jego popełnienie. Oceniając stopień winy i społecznej szkodliwości czynu, Sąd wziął pod uwagę katalog okoliczności o tym decydujących, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra (ludzkie życie), a charakter obrażeń odniesionych przez pokrzywdzoną skutkujących jej zgonem, a także rodzaj naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności (brak zachowania szczególnej ostrożności podczas przejeżdżania przez przejście dla pieszych) i stopień ich naruszenia (nieumyślnie). Przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu Sąd wziął też pod uwagę sposób i okoliczności jego popełnienia, tj. nagłe oślepienie oskarżonego przez promienie słoneczne (okoliczność potwierdzona przez M. K. i żonę oskarżonego), relatywnie niewielką prędkość z jaką się poruszał (opinia biegłego z zakresu

rekonstrukcji wypadków), uderzenie w pieszą w okolicy osi jezdni. Wskazać należy, że i pokrzywdzona, jakkolwiek poruszająca się prawidłowo, kontynuowała manewr przechodzenia przez jezdnię pomimo nadjeżdżającego relatywnie wolno samochodu, została uderzona jego lewym przodem. Nie kwestionując prawidłowości poruszania się pieszej oraz wadliwego obserwowania przez oskarżonego przedpola jazdy należy stwierdzić, że pokrzywdzona również miała możliwość uniknięcia wypadku poprzez zatrzymanie się na jezdni. Nadjeżdżający z niewielką prędkością samochód oskarżonego pokrzywdzona mogła zauważyć z odległości około 20 metrów. Zauważyć należy, że podeszły wiek pokrzywdzonej z pewnością istotnie wpływał na jej zdolność obserwowania drogi, szybkość reakcji na zaistniałe niebezpieczeństwo, a wreszcie podejmowanie decyzji o kontynuowaniu przechodzenia przez przejście bez zwracania uwagi na otoczenie. Wiek pokrzywdzonej, nie pozostaje nadto bez znaczenia dla skutków jej potrącenia przez samochód. Oceniając stopień naruszonych przez oskarżonego reguł ostrożności Sąd zważył i na to, że nie przekroczył on administracyjnie dozwolonej w miejscu zdarzenia prędkości, jedynie nienależycie obserwował przedpole jazdy, zostając nagle oślepionym przez słońce. Stąd w ocenie Sądu naruszenie przez oskarżonego reguł ostrożności nie było znaczne, a przy tym i nieumyślne, jakkolwiek skutek tego był tragiczny. Powyższe konkluzje miały nadto decydujące znaczenie w zakresie rozstrzygnięcia Sądu o nieorzekaniu środka karnego z art.42 §1 kk.

R. legis środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych polega na tym, by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu ruchu czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności - z ruchu tego wyłączyć. Sąd nie podzielił stanowiska oskarżyciela publicznego na rozprawie (w postępowaniu przygotowawczym oskarżonemu nie zatrzymywano prawa jazdy), że w przypadku J. S., orzeczenie względem niego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest wskazane i konieczne. Zważyć należy, że orzeczenie przedmiotowego zakazu było w sprawie fakultatywnym. Przesłanką orzeczenia zakazu prowadzenia pojazdów wobec sprawcy przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji nie jest samo naruszenie zasad bezpieczeństwa w ruchu, gdyż zaistnienie okoliczności należących do znamion przestępstwa nie może być wystarczającą podstawą orzeczenia tego środka karnego. To z zachowania sprawcy powinien wynikać wniosek, że lekceważył on zasady ostrożności i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu, przez co stwarza zagrożenie w komunikacji. W realiach sprawy Sąd ustalił, że oskarżony naruszył co prawda zasady w ruchu lądowym, niemniej jednak nieumyślnie i to w stopniu nieznacznym. Z przypisanego oskarżonemu wyrokiem zachowania, tj. niezachowania należytej ostrożności na przejściu dla pieszych, wobec braku innych naruszeń zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym, okoliczności wypadku drogowego oraz dotychczasowej niekaralności oskarżonego, nie wynika aby stanowił on zagrożenie dla bezpieczeństwa w komunikacji. W ocenie Sądu wyeliminowanie oskarżonego z ruchu drogowego w zakresie prowadzenia pojazdów mechanicznych nie jest koniecznym, co skutkowało odstąpieniem, mimo tragicznego skutku wypadku od orzeczenia względem J. S. zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych. Drugorzędny wpływ na rozstrzygnięcie Sądu w tym zakresie miała sytuacja rodzinna oskarżonego (przewlekła choroba żony i związana z tym, konieczność dojazdu na leczenie, a która nie posiada uprawnień do kierowania pojazdami) oraz jego zachowanie po wypadku (przyznanie się do winy, chęć przeproszenia córki pokrzywdzonej, oferowanie jej pomocy).

Ustalając oskarżonemu wysokość stawki dziennej grzywny Sąd wziął pod uwagę stosownie do treści art.33 §3 kk jego dochody, warunki osobiste, rodzinne, stosunki majątkowe i możliwości zarobkowe.

W związku z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności Sąd zobowiązał oskarżonego, na podstawie art.72 §1 pkt 1 kk do informowania kuratora, raz na 6 miesięcy o przebiegu okresu próby.

Orzeczenie o kosztach sądowych uzasadnia treść przepisów prawa cyt. w punkcie V wyroku, a nadto sytuacja materialna oskarżonego.

Stosownie do treści art.423 §1a kpk, w związku ze złożeniem wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie przez oskarżyciela publicznego w części dotyczącej rozstrzygnięcia o środku karnym Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do tych tylko części wyroku, których wnioski dotyczy.